

aan de overkant van de galerij. ‘Maar ik ken een apotheker in onze buurstad, dat is een vriendje van me. Die wil het regelen. Ik kreeg zojuist een telefoontje van hem. Hij heeft de spullen binnen en heeft vanmiddag weekenddienst bij een andere apotheek in die stad. Hij gaat het daar om vijf voor één aan me overhandigen, want dan zijn de andere medewerkers er nog niet. Kijk jongen, normaal gesproken gooi ik de zaak gewoon eventjes dicht, dat weet je. Maar nu wil het zo dat er vanmiddag een goede klant uit het noorden van het land zijn wijn komt ophalen. Ik kan het niet maken dat hij voor niks komt.’

‘Kun je hem niet even bellen? Hij zal nu waarschijnlijk nog niet ver van huis zijn?’ Typisch, denkt Peter. Het lijkt hem best leuk om even in de winkel te staan. Dat weet Wim, want daar heeft Peter het een keer met hem over gehad. En toch dat afhouden, als de vraag komt. Iedereen met dezelfde wens zou deze kans meteen grijpen.

‘Hij heeft geen mobiele telefoon. Zou je dat willen, even op de zaak passen? Het is hooguit een uurtje, schat ik.’

Wim is de deur nog niet uit of een serene rust overvalt Peter. Dat is gek, want de winkel is een grote rommel. Wim is van het verzamelen. Overal liggen oude wijnflessen, stukjes wijnrank en lege wijnkisten die leuk kunnen zijn als decoratie, maar niet op de manier zoals Wim ze gebruikt: in overdaad en lukraak in gangpaden en tegen wijschappen geplaatst. Overal liggen papiertjes en foldertjes over wijnen en wijnhuizen, want Wim doet zo min mogelijk met internet, omdat hij die technologie niet vertrouwt. En soms slingert er

dus kleding rond, of vormt een paar schoenen een obstakel in een gangpad.

Ondanks de chaos ademt alles rust, als Peter rondkijkt: de structuur van de flessen in de schappen, de wandkaart van Italië, het stilleven van de proeftafel met drie half ingeschonken glazen. Tegelijkertijd voelt hij verhalen en beweging. Achter iedere fles schuilt een verhaal. Als je in gedachten steeds verder inzoomt op de wandkaart dan kom je mensen tegen, mensen met verhalen. Aan de lipafdrukken op de proefglazen kleeft een vers verhaal.

Natuurlijk, deze serene sfeer hangt vaker in de winkel, maar zo sterk als nu, nu hij hier alleen is, is het niet eerder bij hem binnen gekomen. Onder de indruk van wat er gebeurt, gaat Peter weer op de kruk aan de proeftafel zitten. Voorzichtig zoekt hij balans op het wiebelende zitvlak.

Peter zit net, als zijn aandacht wordt getrokken naar de deur. Door het raam ervan kijkt een meisje in een zwart jurkje hem recht in de ogen. Hij voelt haar blik in zijn maag en weet meteen: dit is serieus. Deze ontmoeting wordt anders dan alle eerdere ontmoetingen met vrouwen. Veel tijd om daarbij stil te staan heeft hij niet. Een paar tellen later staat ze voor zijn neus en moet hij handelen.

‘Hoi, wat fijn dat je er bent.’ Dit is de eerste keer dat hij iemand aanspreekt als verkoper. Nooit heeft hij nagedacht over de manier waarop hij een klant zou begroeten. En nu, in een paar seconden, moet hij daarover beslissen, en floepen deze woorden eruit. Ze zal het vast en zeker een rare tekst vinden en afstand nemen, als ze al niet meteen rechtsomkeert maakt. De mogelijkheid van haar directe vertrek grijpt hem naar de keel. Aan de andere kant wacht hij haar

reactie in vertrouwen af. Want wat een openingszin is dit! Zo open, zo kwetsbaar, zo to the point heeft hij een vreemde vrouw nog nooit aangesproken. Ze is geen vreemde, dat is misschien het verschil. Althans, zo voelt het niet sinds het eerste oogcontact.

‘Wat fijn dat jij er bent,’ zegt ze kordaat. ‘Ik kan namelijk wel wat hulp gebruiken. Ik ben op zoek naar een wijn van de dolcetta druif.’

Peter weet inmiddels vrij veel van Italiaanse wijn, maar van dolcetta heeft hij nog niet eerder gehoord. Daar baalt hij van, want hij moet haar binnen zien te houden. Hij wil haar omhelzen en tegen zich aan drukken. Hij wil haar warmte voelen. Nu meteen het liefst.

‘Sorry, ik val even in voor de eigenaar van de winkel. Heel stom, maar ik ken die druif niet, heb er zelfs nog nooit van gehoord.’

‘Ik dacht al, is er een nieuwe eigenaar? Dat zou een hele vooruitgang zijn geweest, hoor.’ De ondeugendheid van haar opmerking straalt als een twinkeling in haar mysterieuze bruine ogen. Ze zet een stapje naar hem toe, en trekt hem verder naar zich toe met haar donkere blik in haar gladde huid.

Niet aankomen, niet aankomen! Peter moet zich hevig vermannen. Net op tijd wordt hij gered door het meisje, dat doorgaat alsof er niks gebeurd is zojuist.

‘Dolcetta schijnt een druif te zijn uit Noord-Italië, meer weet ik er ook niet van. Ik werk in het theater hier en mijn baas wil kijken of we kunnen overstappen naar een wijn van die druif. We schenken nu een sangiovese, maar die is gewoon vies.’

Ze zal niet ouder zijn dan halfweg twintig. Misschien studeert ze nog.

‘We kunnen wel op de kaart kijken, daar staat bij de streken ook aangegeven welke druiven er voorkomen.’ Peter merkt nu pas dat hij is blijven zitten. Wat belachelijk dat hij voor zo’n vrouw niet is opgestaan. Ongemakkelijk komt hij van de kruk af.

Hij wil haar passeren. Hoewel er ruimte is om een pas naar achteren te zetten, blijft ze staan. Opnieuw die ondeugende twinkeling. Het passeren is nu krap. Een moment haar zachte vlees voelen, door een hand op haar zij. Alles in hem wil het, en het is zo makkelijk te realiseren in deze situatie. Hij weet ook zeker, wat hem tegelijkertijd volledig verwacht, dat ze hem zijn aanraking niet kwalijk zou nemen, dat ze die zelfs zou beantwoorden. Vol opwinding en verwarring kost het Peter de grootste moeite om afstand te houden. Hij zet de kruk een paar centimeter opzij en loopt voor haar langs. Geen aanraking, wel haar geur. Een subtiele geur die niet te benoemen is, maar volledig bij haar zachte huid en haren past. De harmonie van haar verschijning geeft hem een kriebel door zijn hele lijf, ergens tussen huid en botten. Een ongekend gevoel.

‘Even kijken.’ Peter probeert houvast te vinden op de wandkaart. ‘Als dolcetta een Noord-Italiaanse druif is, moet die dus komen uit Piemonte, Lombardije, Trentino, Veneto of Friuli.’ Met een grove boog vliegt hij met zijn vinger van west naar oost over Noord-Italië. ‘Piemonte. Ja verrek, Piemonte heeft dolcettó, geen dolcettá dus.’

‘Dan klopt het dat dolcetta niet bestaat,’ lacht ze. ‘Je hebt er verstand van.’

De vrolijkheid, de ironie, alles klopt, en lijkt rechtstreeks naar zijn hart te stromen. In het donker van haar ogen ziet hij dat zijn opwinding wordt opgemerkt. Preciezer kijken wat er in haar stralende irissen gebeurt vindt hij te eng.

‘Dan kan het dus best zijn dat we er toch wijnen van hebben. We zullen even kijken in de Piemonte hoek.’

Hij moet nu voor haar uit lopen, wat jammer is, want op deze manier kan hij niet zien hoe ze beweegt en wat ze doet. Bij de wijnen uit Piemonte aangekomen blijkt het lastig de dolcetto druif te vinden. De meeste etiketten geven geen informatie over de druif. Daarnaast heeft Peter te weinig kennis van wijnzaken om uit de andere namen op het etiket te kunnen distilleren of er dolcetto in de betreffende wijn zit. Hij ziet echter ook meteen een kans. Wim ziet hij vaak telefoonnummers van klanten noteren in dit soort situaties, zodat hij op onderzoek uit kan gaan en daarover kan terugkoppelen naar de klant.

‘Mag ik misschien je telefoonnummer noteren? Wim weet vast welke wijnen van dolcetto gemaakt zijn. Hij kan je dat dan laten weten.’ Hij probeert zo nonchalant mogelijk te formuleren, om niet te laten merken dat hij een grote vraag stelt. Want als dit goed gaat, krijgt hij zo dadelijk de sleutel tot nader contact met dit mooie en mysterieuze meisje in handen. Zijn acteerwerk werkt, of ze wil net zo graag contact met hem als hij met haar, dat krijgt hij ter plekke niet geanalyseerd, want nog voordat hij zijn vraag kan afmaken antwoordt ze.

‘Ja hoor, natuurlijk. Heb je pen en papier? Fijn.’

Peter loopt richting de toonbank, waar hij verwacht dat een bonboekje of kladblok zal liggen. Ondertussen galmt het

woord fijn na. Is het fijn dat hij pen en papier heeft? Is het fijn dat hij straks haar telefoonnummer heeft? Vindt ze hem fijn? Het prikkelt in zijn onderbuik en hij is zich even bewust van zijn geslachtsdeel.

Peter ziet een bonboekje liggen, maar plotseling staat er een man in de winkel. Peter schrikt ervan en weet zeker dat, hoewel hij haar niet kan zien, ook het meisje overvallen wordt.

‘Is Wim er niet?’ vraagt de man zonder goedendag te zeggen en zonder zich te realiseren dat hij met zijn woorden iets belangrijks onderbreekt. Nog voordat Peter kan antwoorden, richt het meisje zich tot hem.

‘Ga maar helpen, ik hoor het wel.’

Peter draait zich om naar haar en vangt nog net haar blik. Die is anders dan zojuist, afstandelijker. Hij ziet nu ook dat ze twee verschillende ogen heeft. Maar tijd om daar goed naar te kijken of over na te denken heeft hij niet, want ze staat al bij de deur.

‘Doei.’ Daar gaat ze, met ferme pas, de zwarte stof van het jurkje licht wapperend rond haar dijen.

Net voordat de deur dichtvalt is Peter in staat een snelle en weifelende ‘doei’ terug te zeggen, maar hij betwijfelt of ze die nog gehoord heeft.

De man komt vijf dozen wijn halen. Tijdens het sjouwen wordt er met elkaar gepraat, maar het ontgaat Peter wat ze precies uitwisselen. In het hier en nu zijn, ieder gesprek met volle aandacht voeren, het zijn de dingen die hem zo leuk lijken in het winkelwerk, en waarvan hij ook vindt dat hij daar goed in is, maar bij de tweede klant faalt hij al volledig.